

vode pocitka

letnik 30, številka 11-12/2014

revija za **evangelijsko duhovnost**

Vode počitka

kazalo

AKTUALNO	4	Zakaj se je Jezus rodil
BOŽIČNO	8	Božič — praznik Zemljanov
OPTIMISTIČNO	16	Božje srce je polno božiča
PRIZADETO	22	Ko je ranjena ljubezen

TRAJNO 28 Vedno milost

KLJUČNO 32 Moč molitve

**ZGODOVINSKO 38 450 — letnica Trubarjeve Cerkovne
ordninge**

Peter
Golob,
urednik

Zakaj se je Jezus rodil

Zato, da je ljudem oznanjal in govoril:
»Spreobrnite se.« (prim. Mt 4,17)

Jezus je hodil po Palestini in učil po tedanjih cerkvah. Ozdravljaval je vsakovrstne bolezni in vsakovrstne slabosti med ljudmi (prim. Mt 4,23). Ozdravil je vse bolnike, ki so mu jih prinesli in so jih mučile različne bolezni in nadloge, ozdravljaval je tudi obsedene, božjastne in hrome (Mt 4,24). Ozdravil je nekaj »gobavcev«, to je

ljudi s hudo kožno boleznijo, ki so živeli v izolaciji. (prim. Mt 8,3) Ozdravil je hudo bolnega in hromega stotnikovega služabnika, to je delavca pri enem vojaškem predstojniku. (Mt 8,13) Taščo svojega učenca Petra, ki je postal prvi med apostoli in so mnogi iz njega naredili papeža, je ozdravil od vročice (Mt 8,15). Zvečer istega dne je ozdravil še veliko obsedenih ljudi in čisto vse bolnike, ki so jih privedli k njemu. (Mt 8,16)

Ko je bil na Galilejskem jezeru, je pomiril nevaren vihar. (Mt 8,26) Iz dveh podivjanih obsedencev, ki sta živela v Gadarski deželi, je izgnal vse zle sile. (Mt 8,32). Ko je bil v svojem domačem mestu, je ozdravil enega hromega človeka, in ta je takoj vstal in shodil. (Mt 9,6). Nenehoma je neko žensko ozdravil krvavenja zaradi motenj v menstruaciji, ko se je ta dotaknila roba njegove obleke, in to sredi množice ljudi, ki ga je spremljala na poti. (Mt 9,22) Nekoliko kasneje je oživil hčerko nekega oblastnika, potem ko so jo že razglasili za mrtvo. (Mt 9,25) Isti dan je

ozdravil še dva slepa človeka, tako da so se jima odprle oči. (Mt 9,29) Za njima so k Jezusu privedli nemega človeka, ki je bil tudi obseden, iz katerega je izgnal zlega duha, in ta je začel govoriti. (Mt 9,33)

Kot je bilo že rečeno, Jezus je obhodil vsa mesta in vasi in po cerkvah učil ljudi. (prim. 9,35). Sproti je ozdravljajal vse bolezni in vse slabosti. (prim. Mt 9,35) Sposobnost za ozdravljanje ljudi od bolezni in od slabosti in sposobnost za izganjanje zlih duhov je dal tudi svojim učencem. (prim. Mt 10,1). Nato jih je to poslal tudi delat. (prim. Mt 10,5)

Neko soboto je v cerkvi ozdravil roko nekega moža. Potem se je umaknil iz tistega kraja in ozdravil je vse, ki so šli za njim. (prim. Mt 12,13) Pripeljali so mu tudi obsedenega, ki je bil slep in nem, in tudi njega je ozdravil, tako da je ta govoril in videl. (Mt 12,22)

Ob neki priložnosti, ko so se mu zasmilili vsi, ki so hodili za njim, je ozdravil vse bolnike iz množice več tisoč

ljudi. Ko se je zvečerilo, pa je vse te ljudi še nahranil: pet hlebov in dve ribi, ki so ju imeli, je blagoslovil in tako naredil, da je bilo hrane dovolj za vse in še veliko je je ostalo. (prim. Mt 14,14.19) Isti večer je svoje učence rešil pred neurjem, ki jih je zajelo na jezeru: ko so jih v čolnu premetavali valovi, je peš po vodi prišel do njih, in ko je stopil v čoln, je neurje ponehalo (prim. Mt 14,25.32) Na kopnem, v Genezaretu, je ozdravil vse bolnike, ki so se ga dotaknili. (Mt 14,36)

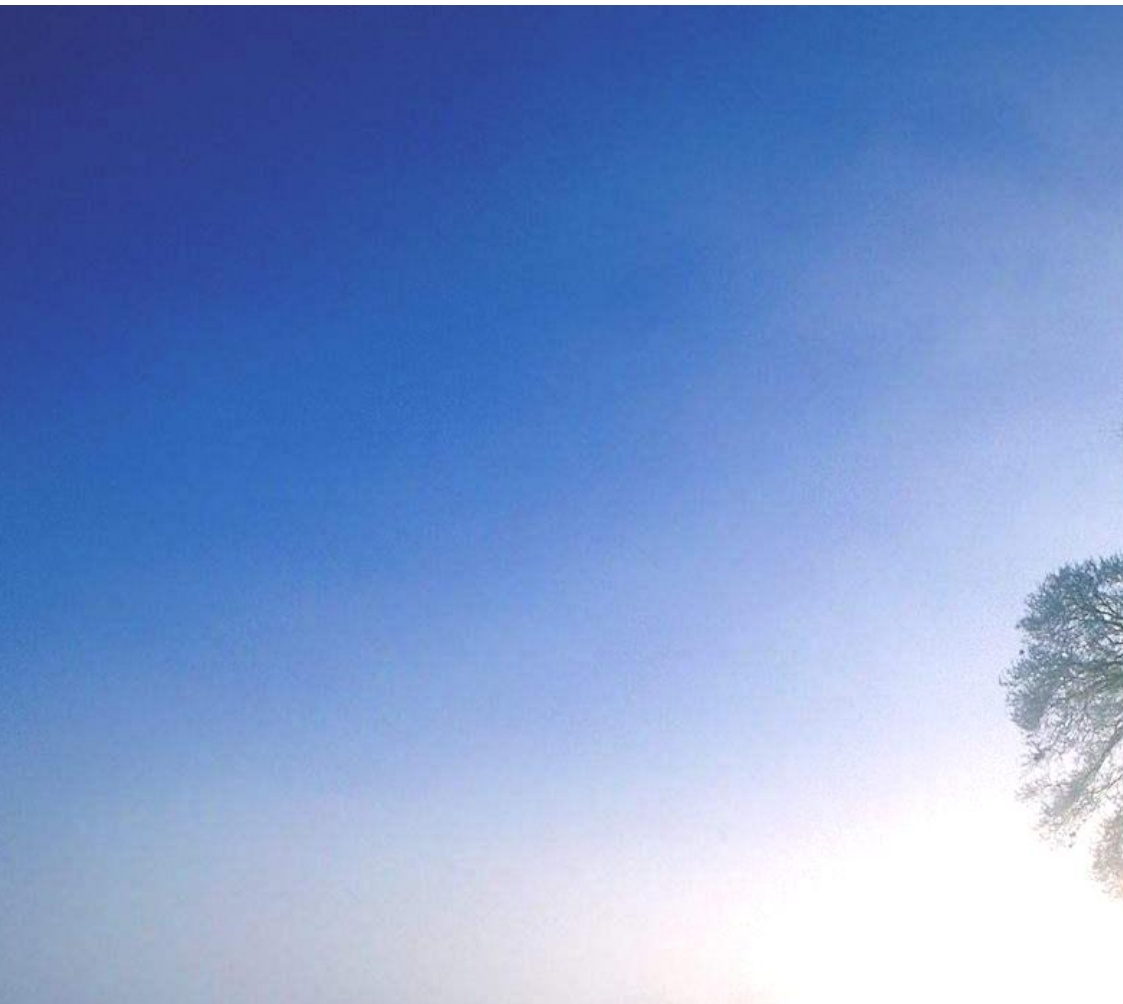
V tirski oz. sidonski pokrajini je ozdravil hčer kaananske žene. (Mt 15,28) Na gori ob Galilejskem jezeru je ozdravil mnogo ljudi: neme, da so začeli govoriti, pohabljene, da so postali zdravi, hrome, da so začeli hoditi, slepe, da so spregledali. (Mt 15,30-31) In znova je nasitil množico več tisoč ljudi, in sicer tako da se je zahvalil za sedem hlebov in dve ribi in jih s tem pomnožil. (prim. Mt 15,36)

Ozdravil je božjastnega dečka, ki ga drugi niso mogli rešiti. (prim. Mt 17,18) Ko je bil v judejski pokrajini

na drugi strani Jordana, je molil za otroke in jih blagoslavljal. (prim. Mt 19,13) Ko je odhajal iz Jerihe, je še ozdravil dva slepa človeka. (Mt 20,33)

Ko je prišel v glavno mesto Jeruzalem, je iz templja – danes bi rekli iz

stolnice ali katedrale – izgnal vse, ki so tam prodajali in kupovali (prim. Mt 21,12), slepe in hrome, ki so se mu tam približali, pa je ozdravil. (Mt 21,14) Čez par dni je pri večerji učencem pokazal, kako naj v njegov spomin jedo kruh in pijejo vino in se ob tem spominjajo njegovega trpljen-

ja, ki je sledilo. (prim. Mt 26, 26-28)
Še isti večer so ga namreč stražarji
vklenili in odpeljali na sojenje (prim.
Mt 26,57.65), na katerem so ga
oblastniki ob podpori ljudi obsodili na
smrtno kazen. (prim. Mt 26,66)
Naslednji dan je bil križan in je umrl.
(prim. Mt 27,26.50)

Ljudje so pred dva tisoč leti Jezusa
ubili, češ da je bogokletnik. Danes pa
njegov rojstni dan praznujemo, ker da
se spominjamo »rojstva« večnega
Boga. Kljub temu obratu od takrat pa
do danes Jezusovo sporočilo ostaja
isto kot na začetku: »Spreobrnite se!«

Prijeten božič vam želim.

dr. Daniel Brkič
pastor Evangelijske
cerkve »Dobrega
pastirja« Novo mesto,
superintendent
Evangelijske cerkve v
Sloveniji in profesor
na protestantski
Teološki fakulteti
Univerze v Zagrebu

Božič — praznik Zemljanov

**»Razodela se je namreč Božja milost,
ki rešuje vse ljudi.« (Tit 2,11)**

Končno! Po tisočletjih čakanja Mesije se lahko kot Janez Krstnik sprašujemo: »Si ti pravi ali naj čakamo drugega?« Kajti Božji Sin prihaja k nam kot neznanec, na robu svetovnega cesarstva, toliko tiho, nevsiljivo in neopazno, da ga nekateri razglašajo celo za neobstoječega. Človek pa je v neprestani nevarnosti, da se mu podtakne

kaka druga luč, ki ni resnična, ko v svojih mračnih labirintih išče pot. In bolj kot kdaj koli živimo v času znanstvenega in tehničnega napredka, v času eksperimenta in prognoz, ko smo prepričani, da držimo v svojih rokah niti človeške zgodovine. A vseeno smo bolj kot kdaj koli nesrečni in nepotešeni in nimamo dovolj moči in poguma za življenje. Zakaj? Zato, ker vsak izmed nas nosi v sebi Božji odtis, Božji poljub, dotik neba, a se temu bolj kot kdaj koli izogibamo. Izogibamo se dejstvu, da smo prav vsi neozdravljiva religiozna bitja. Ob vsem tem se sprašujemo, ali ni strašno, da so naši dnevi pogreznjeni v

brezupno noč nesmisla in iskanja? Uživaško počivanje v še tako udobnem fotelju in brezbrizni izbor več sto programov na televiziji ali pa tisočerih vsebin na zaslonu računalnika nam namesto odgovorov ponuja le eno veliko iluzijo, nekakšen virtualni svet, ki nas vedno opehari in osiromaši. Kdo človek v resnici sploh je? Vsi strokovnjaki, čeprav poznajo človekovo zagonetno genetsko kodo, in filozofi, skušajo odgovoriti na to elementarno vprašanje, a žal brez uspeha.

Da bi človek zvedel odgovor, mora vstopiti v baziliko votline Jezusovega rojstva na betlehemskih poljanah. Ošabni človek se mora globoko pripogniti in vstopiti skozi nizko in ozko odprtino, in to brez vsakega tovara in prtljage. Stopiti mora na sveto mesto, kjer se je rodil pravi človek – Jezus. Da bi videli nebeško Dete, moramo postati majhni kot otroci in moramo samo kot otroci stopiti pred betlehemskega Otroka. Človek pa raje že v kali ubija otroke in otroštvo, a v betlehemski votlini se rojeva prav Otrok v svoji večni veličini. In ta otrok nam sporo-

ča: »Človek, ne boj se svojega Boga!«

Bog kot Otrok. Otrok postane sporočilo in oznanilo. S prihodom otroka v družino se vse spremeni, ves ritem in način življenja. Nebeško Dete je tu, da nas počloveči. Otrok je svetopi-semški znak. Že angel je rekel pastirjem: »To vam bo v znamenje: našli boste dete, povito in položeno v jasli...« (Lk 2,12) Krščanski začetek ne sloni v znamenju moči rimskega Cezarja, imperatorja, nasilneža, ali pa kakšnega zodiaka, astro-loškega znamenja zvezde repatice, ampak v znamenju nemočnega Otroka. Absurdno, kajne? V resnici pa to ni ne-smiselno, ampak je nad-smiselno. Ker prav ta Otrok spremeni ves tok. Živimo v času hitrih, natančnih in podrobnih informacij, ko ti zastane dih, kajti novosti se, kar se da hitro, prenašajo z enega konca sveta na drugi konec, in tisto, kar je v znanosti včeraj še veljalo, danes ne drži več. A vseeno kljub takšni informacijski hitrosti še nikoli ni nihče objavil boljše in lepše novice kot je božična novica: »Dete

nam je rojeno, Sin nam je dan. Oblast je na njegovih ramah, imenuje se: Čudoviti svetovalec, Močni Bog, Večni Oče, Knez miru...« (Iz 9,5) Z eno besedo, Otrok kot izvor upanja in smisla. Da bi postal Otrok naš svetovalec, ko pa raje prisegamo svojim učnim svetovalcem? V betlehemiški noči se rodi nova oblika vladavine nad ljudmi – vladavina ljubezni. Vse ima začetek v novih temeljih. Prva betlehemska božična noč je preusmerila tok planeta Zemlje. To je največja novost, največja sprememba, ki se je kdaj koli zgodila, zato smo povabljeni v stalne spremembe in obnove. To je največja humanizacija Zemlje.

Bog na prvo božično sveto noč ni postal sistem, ideologija, ideja, program, religija, ampak je postal človek v podobi Otroka. Ranljiv, nemočen, ponižen, neopazen, brez žezla in brez biča v roki. Kajti ideologije potrebujejo goniče, moč in nadzor, sistemi in programi potrebujejo um, on pa ustvarja svoj načrt za človeštvo s srcem, z ljubeznijo. Kajti ljubiti in verovati je možno samo s srcem, in to s srcem otro-

ka. Zares ljubiti, pomeni pripadati. Prave ljubezni pa ni, če ni svobode. Zato kdor pravi, da ljubi Boga, ne ljubi pa bližnjega, sočloveka, je lažnivec, kajti Bog hoče, da ga svobodno ljubimo v ljudeh, ker Bog se veseli prav vsakega človeka. Takšna ljubezen pa vedno vodi v trpljenje in bolečine. Kajti tistemu »ničetu«, ki mi je naredil tako gorja in krivic, je težko odpustiti. Me ne bo le še bolj izkoristil in zlorabil mojo naklonjenost in naivnost? Prav zdaj, v času izgube vrednot, smo v usodni nevarnosti, da začnemo živeti, kot da Boga ni in kot da nismo nikomur dolžni polagati računov.

Bog prihaja k nam v noči. Vse velike skrivnosti vere se odvijajo v noči. V noči se je rodil. V noči so ga našli pastirji. V noči je bežal v Egipt. V noči se je pogovarjal z učenjakom Nikodemom. V noči je molil in se pogovarjal s svojim Očetom. V noči je ustanovil zakrament zadnje večerje, Gospodove večerje. V noči je objavil veliko skrivnost odrešenja. V noči je bojeval duhovno bitko v vrtu Getsemani. V noči so prišli nadenj z meči in ga ujeli.

In v trenutku njegove smrti na križu je ob belem dnevu noč pokrila zemljo. Zakaj? Zato ker On, ki je Luč od Luči, prihaja v naše noči, da jih razsvetli. Toda ker Bog prihaja k nam v noči, smo v nevarnosti, da ga spregledamo in da prespimo njegov prihod. Njegov prihod pa lahko najbolj zgrešimo, če bližnjega ne sprejmemo v njegovi drugačnosti in v njegovi grešnosti. Vsaka današnja noč je betlehemska noč, ko Bog trka na naša vrata in čaka, ali mu bomo dovolili vstopiti. Kajti največji in najbogatejši se ni rodil v Beli hiši, niti v cesarskem Rimu, da bi bil dostopen kameram in novinarjem. Prišel je kot brezdomec, pregnanec, begunec, ki išče streho nad glavo. Tak je naš Bog. On išče streho nad glavo. Išče nastanitev in najde jo v hlevu, na slami, da mu ne bi mogel nihče zavidati ali pa mu kaj očitati. Nihče izmed nas ne bi bil zadovoljen s takšnim zatočiščem. Prav nihče, razen Bog. Prihaja kot novorojenček, z jokom, kot eden izmed nas. Da ni nikomur v napoto in da se ga nihče ne boji in pred njim ne beži. Da se nihče ne počuti ogroženega. Da nihče ne vidi v njem tekmeča

in rivala. Njegovi lobiji niso bankirji, ugledneži, politiki, državniki in zvezdniki, ampak revni pastirji, uboge sirote, vdove, grešniki, gobavi, slepi, odpisani, obsedeni ... On je Bog vseh ljudi. Zato je božič zaradi nas, je naš praznik. Božič ni zaradi Boga. Mi ne smemo pozabiti, kakšen okvir ima slika Božjega božiča.

»Da, betlehemski hlev je gola resnica. Je stvarnost. Nemogoče si je izmisliti tako smešen, reven, beden in neznamen začetek. Prav zato to ni nobena izmišljotina, kajti človeške bajke nimajo rade takšnih opisov in znamenj. Hlev. Tesarjev sin. Zanesenjaka, ki se družijo z majhnimi ljudmi in na koncu umre kot zločinec, obešen na vislicah križa. To je snov, iz katere je zagonetno stekano Jezusovo življenje, ne pa zlat prestol, moč in veličina, kar rade opisujejo bajke.« (E. Bloch) Prav to je dokaz, da ne gre za izmišljotino in da evangelij ni plod človeške domišljije, kajti človek bi to zgodbo sestavil tako, da bi bila videti prepričljivejša in verodostojnejša.

Nemogoče je vstopiti v Njegovo kral-

jestvo, če ne postanemo kakor otroci. Tako nas uči Jezus. Zato moramo delovati kot je deloval Bog: najprej moramo postati otrok, da bomo lahko človek. Postati moramo ljudje zaupanja. Toda ali je človek sploh še človek? Ga nismo razčlovečili? Imamo sploh še pravico slaviti božič v tako nečloveškem okolju?

Ni večjega zločina kot je zločin zoper človeka in človeštvo, zoper človekove vrednote in njegovo dostojanstvo in svobodo. Greh je vse, kar je proti ljubezni. A navkljub vsej človekovi podlosti, moramo slaviti božič in s tem oznanjati, da je resnica vsakega pravega božiča ta, da človeka rešuje Bog, ki je postal človek. Bog, ki se je rodil v noči, da razsvetli naše noči. Zato je božič kot tak Božji zakrament, ki nam daruje vse, kar človekovo srce potrebuje.

Moramo praznovati božič, ker Betlehem ni Jeruzalem. V Jeruzalemu je rimska okupacijska moč, diktatura in legije vojakov. Tam so okoreli duhovniki kot čuvaji zakona in tradicije. In trgovci s svojim profitom. In lisjak Herod s svojimi podrepnimi krvniki. In

trdoglavci in važiči, ki ne dovolijo nobene nove ideje in spremembe. Tam vrešči hinavska množica pobožnežev. Zato se božič zgodi v Betlehe-

mu, na mirnih poljanah, brez reflektorjev javnosti, med pastirji, ki čakajo obljubljenega Mesijo, ne pa v srcih, kjer ni želje po spremembi in ljubezni.

Betlehem – hiša kruha – je povesod, kjer je možnost za nastanek novega. Božič je povesod, kjer je odprto srce. Božič je povesod, kjer je katerikoli in

kakršen koli človek. Božič je povsod, kjer si dva odpustita, si pogledata v oči in se objameta. Ameriški dramatik Eugene O'Neill se v svoji drami *Veliki bog Brown* sprašuje, kdo je človek? Sprašuje se, kako se to piše in kako se to izgovarja? Sprašuje se, kaj je s človekom danes in koliko je vreden? Pravi odgovor na to vprašanje da lahko samo človekov Stvarnik: Človek je človek le, če nosi v sebi Boga. Ker pa smo Boga izgnali z naših ulic, iz domov, parlamentov, ustanov in družbe in ga zapisujemo z majhno črko »b«, je tudi človek izgubil svojo veliko črko »Č«. Zato bolj ko govorimo o miru, manj ga je. Navsezadnje mir ni stvar mirovnih pogajanj in sporazumov. Mir je stvar duha, je stvar srca. Bolj ko govorimo o svobodi in demokraciji, več je anarhije in terorizma. Bolj ko govorimo o ekološki kulturi, bolj radioaktivni smo. Od kar se je zgodil Betlehem, ne pa Auschwitz, sibirski taborišča in Hirošima, bi morali vedeti več kot smo vedeli kdaj koli. Morali bi vedeti, da je Bog postal človek zato, da bi mi vedeli, kakršen je pravi človek. Kajti rojeni Odrešenik je

ljudski original, naš izvorni lik, ki nas poziva na obnovo Božje podobe v nas. Da bomo človeški. Kdor ni človeški, ne more biti niti kristjan, pa naj še tako sveto moli in dela največje čudeže.

Sporočilo božiča je samo eno – ljubezen. Le tako je lahko človekovo življenje sveto, nedotakljivo, vredno, dostojanstveno in edinstveno. Betlehem je lekcija o vrednotah in morali. Kdor se pregreši zoper človeka, se pregreši zoper samega Boga. Zato moramo vedno začeti v Betlehemu in z Betlehemom. Zaradi Betlehema ima naše življenje smisel, ker je Smisel (Logos) postal Človek. Zaradi Betlehema mora postati ta svet svetlejši in toplejši. Imeti mora dimenzije ljudskosti. Zato obrnimo drug k drugemu obraz, ne pa hrbta. Kajti Bog se je spustil na našo višino, da bi nam lahko vsem pogledal v oči.

Kristus je za nas naredil največ takrat, ko ni mogel narediti ničesar. Takrat, ko je bil povsem nemočen; v jaslih in na križu. Mi pa se tako radi dokazujemo, govorimo in napenjamo mišice. Kako malo se nam sploh sanja, kaj

pomeni biti pravi kristjan. Tako slepo in fanatično smo zaverovani v svoje. Kristus pa nam je največ povedal takrat, ko ni spregovoril besede; v jaslih v Betlehemu in na križu na Golgoti, ko je utihnil. Največji blagoslov nam je podelil, ko je bil položen v jasli in na križ. Kakšna skrivnost vere! Bog je postal po Sinu Jezusu človekov brat. Ker je božič praznik življenja, ne téšimo krst; preveč je že smrti naokoli.

Nekemu starčku v domu starejših občanov je poštar prinesel božični paket. Poslala mu ga je zelo bogata hči. V paketu je bilo vse, karkoli bi si lahko zaželel. No, starček pa je vseeno otožno gledal, brez iskric veselja. Vprašali so ga: »O, gospod, kako ste lahko tako žalostni ob tako razkošnem božičnem darilu?« Stari gospod pa je zašepetal: »Toda v tem paketu ni ljubezni.« Potem pa je začel razlagati: »Paket so zavili hčerkinini zaposleni, stvari so kupili po nekem seznamu, v škatli pa je najcenejša čestitka, ki ima že natiskano božično voščilo, tako da je hči dopisala le še svoje ime. In to je vse. Brez ene same ose-

bne želje, napovedanega obiska ali pa povabila, da bi z njimi preživel vsaj božič. Na darovih pa so bile še nalepke s cenami, da bi ja videl, koliko denarja je zame porabila. Ne sprašuj te me, zakaj imam ranjeno srce? V tem paketu ni ljubezni.«

Bog nam je dal največje darilo, samega sebe. Brez zadržkov in z vso brez-pogojno ljubeznijo. Božič je zato praznik človekoljubja. Na prvi božič nam je prinesel sebe. Mnogi zgubljajo vero v človeka in vero vase. Toda Bog se je upal postati človek. To nam daje novo upanje. Bog ima zaupanje v človeka. Storimo to, kar je storil Bog, tudi mi. Postanimo vendar končno ljudje. Božič bi moral biti praznik Zemljanov, kajti s prvim božičem, z Božjim učlovečenjem, človek lahko spet postane odrešen človek, vsi Zemljani pa lahko spet postanemo odrešeni ljudje, bratje in sestre. Ali ne bi začeli letošnji božič sanjati o tem? Če sanja samo en človek, je to utopija, če pa jih sanja mnogo, pa se sanje uresničijo. Kajti najbolj sigurna stvar ni preteklost, ampak bodočnost. (K. Rahner)

Dr. Daniel Brkič

Božje srce je polno božiča

»Velikokrat in na veliko načinov je Bog nekoč govoril očetom po prerokih, v teh dneh poslednjega časa nam je spregovoril po Sinu ...« (Heb 1,1-2a)

Pisec poudarja, da Bog govori, ker je oseba. Bog je vse, kar obstaja, ustvaril z govorom. Tudi človek, ustvarjen po Božji podobi, kot krona stvarstva, govori. Bog je rekel in je nastalo. Govoril je Adamu, Evi, Noetu, Abrahamu ... Govoril je s pomočjo angelov (Lotu), skozi sanje (Jakobu, Jožefu), iz gorečega grma (Mojzesu), skozi grom (na gori Sinaj, ko je dal deset zapovedi), s pomočjo oslice (Bileamu) ...

Bog vseskozi govori na različne načine, nikoli pa se ni z ljudmi neposredno srečal. K sreči pisec Hebrejcem pravi, da je Bog spregovoril še

drugače: po svojem Sinu. Božji Sin ni prinesel le sporočila o Bogu, ampak je sam Bog postal sporočilo. »V začetku je bila Beseda in Beseda je bila pri Bogu in Beseda je bila Bog ...« (Jn 1,1) Jezus je dokončna beseda Boga. Kdor vidi Jezusa, vidi Boga. Jezus je dokončno in popolno razodetje Boga. Gre za drugačen, za nov govor. Karl Barth, veliki protestantski teolog, je rekel: »Ne moreš reči Bog, če prej ne rečeš Jezus.« Božji Sin ni samo prerok, kot so menili nekateri (Jn 9,17). Islam naredi veliko napako, ker veruje, da je bil Jezus samo prerok kot Mojzes ali pa Elija. Jezus je nad preroki. Jezus je pravi Bog od pravega Boga. Bog je nekoč govoril po ljudeh, na prvi božič pa nam je spregovoril po svojem Sinu.

Bog bi lahko napisal svojo Besedo na nebo, jo vpil z gora ali pa jo šepetal v srcih ljudi. Vendar se je odločil za najbolj drzen in nepričakovan podvig. Če imate težave z razumevanjem njegovega govora, njegove besede v Levitikusu (v Tretji Mojzesovi knjigi), ga lahko slišite v knjigi Psalmov. Če vam

ni jasen prerok Zaharija, vam lahko slikovito spregovori prerok Jona. Če ne razumete čudne vizije pri Ezekielu, vam bo morda spregovoril trpeči Job. Če ne razumete simbolike Razodetja, vam bo spregovoril evangelij po Janezu. Bog ni tiho. On govori. Na veliko različnih načinov in mnogokrat. Govori tudi s simboli, kajti simboli so jezik Biblije. Hebrejski jezik še posebno. Simbol nas sili k razmišljanju in ga razume vsaka kultura in generacija. Bog, ki je stvarstvo ustvaril s svojo Besedo, vsako ustvarjeno stvar spreminja v besedo, v simbol. Vendar simbolov ne smemo razlagati dobesedno. Le kako bi razumeli, da ima v knjigi Razodetja Jagnje na čelu sedem oči in še sedem rogov? Kako lahko jagnje stoji, če je zaklano? Vsaka takšna slika nas lahko izčrpa in sili v nerazrešljive težave. Zato nastane vsak dan toliko različnih sekt na svetu. Nek švicarski teolog je rekel, da so sekte insekti na ranah Cerkve.

Pisec Hebrejcem pravi, da je Bog govoril večkrat in na veliko načinov; skozi stvarstvo, po patriarhah, pre-

rokih, po glasu notranje vesti, skozi sanje, videnja, razodetja, znamenja, postavo, prisposodbe, dogodke, bolezni, trpljenje, srečo... Danes veliko govorimo o komunikologiji, ki je znanost o komunikaciji, o pogovoru med posamezniki. Tudi Bog ni molčeči Bog, čeprav se smatra, da je tiho in da je odsoten. Da je toliko odsoten, da ga nekateri razglašajo za neobstoječega, celo za mrtvega. Bog je po vseh načinih komunikacije končno vzpostavil še posebno, neposredno komunikacijo z ljudmi z učlovečenjem Božjega Sina. Odnos med ljudmi in Bogom je bil prekinjen zaradi izvirnega greha neposlušnosti. Toda Bog vzpostavlja z nami grešniki dialog. Krščanski Bog je dialoški Bog. Zato mora tudi Cerkev in vsak kristjan posnemati Boga. Govoriti moramo o dialogu med Cerkvami, religijami, ideologijami in vsemi ljudmi, verujočimi in neverujočimi. Bog je začetnik dialoga. Božji dialog je rezultat Božje ljubezni, ki ni odvisna od naših zaslug. Božji dialog ni pod prisilo. Vsakdo lahko Božjo ponudbo odrešenja sprejme ali pa jo zavrne. Božji dialog je jasen,

konkreten, izražajoč, razumljiv in vsem dostopen. Ni ošaben in sektaški, le za izbrano elito, ekskluziven, nestrpen, žaljiv, ujedljiv, grob, agresiven, nasilen, vsiljiv in nesramen. Je sad ljubezni, spoštovanja in zaupanja.

Bog nam je na prvi božič dokončno in v polnosti spregovoril v Sinu, ki se je učlovečil. Božič je praznik srca, ne pa pameti. Božje srce je polno božiča. Sam Bog nam je postal dar. Božič izpolnjuje srce s samim Bogom. Bog je prišel k nam in ne mi k njemu. Božič je šola Božjega dialoga. Bog je prišel k človeku na človekov način, na nam dojemljiv način. Učlovečenje Boga je največji pedagoški nauk za naše medsebojne odnose. Krščanski Bog je Bog za človeka, zato se moramo naučiti sprejemati drugega in drugačnega. Moramo se naučiti približati k drugemu in k drugačnemu. Jezus nam je to pokazal s svojim zgledom. Vsak kristjan mora biti človek dialoga, brez strahu, da bo pri tem izgubil svojo vero, svetost, identiteto, odrešenje ali pa da bo s tem grešil. Dialog je drugo ime za ljubezen. Kjer je izolaci-

ja, tam ni Boga. Bog je občestven in živi v skupnosti. Je eden, vendar ni sam, ampak je troedin. Njegova avtoriteta je v ljubečem služenju in podarjanju drugemu in v spoštovanju drugega.

V globalni družbi, ki je pluralna, je nujno potreben dialog, ker živimo skupaj pod streho istega Areopaga, z drugače mislečimi in z drugače verujočimi. Cerkev lahko oznanja resnico evangelija samo tako, da najprej tudi ona sama posluša. Cerkev mora najprej poslušati Boga in ljudi, da lahko svetu spregovori. Poslušati mora žalost, zaskrbljenost, tesnoba, strahove in uboštvo današnjih ljudi. Nihče nima monopola nad Bogom, nad evangelijem, nad resnico. Ne gre za to, kdo bo koga premagal, preglasoval, temveč kdo bo komu služil. Kdor hoče z nekom stopiti v dialog, mora najprej osvojiti njegovo srce. Kajti človek najprej odpre srce, šele potem razum. Rojeni Odrešenik, Jezus Kristus, je dialog med Bogom in človekom.

Nauk Jezusa Kristusa je najbolj resnično radikalen humanizem. Jezus je bil največji humanist, ki je kdajkoli živel. Najbolj človeški človek, ki je kdaj koli živel, je Jezus. Krščanstvo je razodetje Božjega humanizma, Božje humanosti. Bog je s svojim učlovečenjem vzpostavil dialog s človekom. Bolj se nam ni mogel približati, kot je to storil s svojim učlovečenjem. S tem nam je vrnil dostojanstvo, ki nam ga je odvzel greh. Vrnil nam je človeškost. Postal je eden izmed nas, razen v grehu. Za svoje znamenje pa je izbral otroka v jaslih, zato vidimo Boga (svetost in nedotakljivost življenja) v vsakem otroku, tudi v še nerojenem.

Bog se je sklonil k nam. Pravzaprav je Božje večno življenje eno samo sklanjanje k drugemu: Očeta k Sinu, Sina k Očetu, Očeta in Sina k Svetemu Duhu in Svetega Duha k Očetu in Sinu. Gre za služenje, ki je izraz ljubezni Troedinega (občestvenega) Boga. Bog je prišel k nam na tak način zato, da prebudi v nas naklonjenost in nas povabi k posnemanju njega. Bog se je s svojim učlovečenjem daroval. Odpo-

vedal se je svoji slavi in neomejenosti in si nadel telo, da bi nam postal dojemljiv in dosegljiv. Krščanski nauk zato pravi, da je Beseda meso postala. V tem je največja novost in drugačnost krščanstva od ostalih religij. Tudi druge religije verujejo, da je bog duhovno bitje, da je večni, svet, vsemogočen, dober, ljubeč, miroljuben, da govori, ustvarja, se daruje, umira in spet oživi. Če bi bilo le to, se krščanstvo sploh ne bi razlikovalo od njih. Toda krščanski Bog je drugačen zato, ker se je na tak način učlovečil. Tega ni nikjer drugje. Ta novost je toliko drugačna in toliko preseneča, da jo je moral izvesti sam Bog.

Zakaj je Bog postal človek? Učlovečenje sploh ni dostojno za Boga, ni primerno za Boga. Če se Bog spušča na človeško raven, kaj je z njegovo častjo? Lahko človek sploh še takemu Bogu izkaže spoštovanje? Toda Svetopismo pravi, da je Bog poslal na ta svet – na človekov svet – svojega Sina za naše odrešenje. Je bilo to res nujno in neizogibno? Prepričan sem, da je Bog izbral najboljši in najprimer-

nejši način za odrešenje ljudi. Glavni cilj Božje volje za odrešenje ljudi ni popravljanje zla in greha, ampak je na prvem mestu Božja ljubezen. Učlovečenje je izraz Božje ljubezni. S tem nam Bog vrača dostojanstvo človeka. S tem Bog ni postal samo slišen, ampak tudi otipljiv in viden. Krščanstvo zato ni eno izmed religij, ideologij, ni mit, pozitivna energija ali pa nekaj virtualnega, ampak je konkretni Bog, ki posega v konkretno človekovo življenje. Bog je spregovoril. V navedenem tekstu je v grškem izvirniku samostalnik »Bog« (*ó Theos*) prvi in glavni subjekt v celem stavku. Grški glagol, da je Bog spregovoril (*lalésas*) pa v izvirniku lahko nakuže tudi ščeбетanje in prepevanje ptic ali pa čričanje čričkov, nikakor pa ne bobnenja, groma, hrupa in ropota kot rezultata glasnosti. Božja komunikacija je prijetna za človekovo uho, je ubrana, mila, blaga, nežna in prijazna ter ne povzroča posmeha, strahu in travm. Pisec tudi pravi, da je Bog govoril mnogokrat in na različne načine, *polimerós kai politrópos*. Nadalje izvirnik pravi, da je Bog govoril »v«

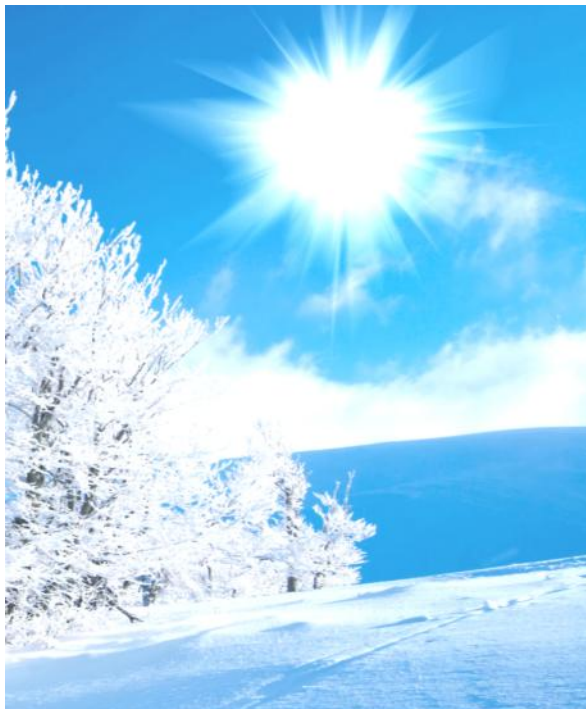
prerokih (*en*), ne pa »po« prerokih (*dia*), kar pomeni, da je govoril z njihovim celotnim življenjem; njihov način, stil življenja je pričeval o Bogu. To je dokaz, da preroki niso bili zgolj mehanično sredstvo, roboti, ki bi pisali Božja sporočila po diktatu, ampak so bili razumski, a navdihnjeni glasniki. Vse to je bilo nekoč. Toda v teh dneh poslednjega časa (*eti eshátón*) pa se je Bog učlovečil in nam je spregovoril v Sinu, ne pa zgolj po Sinu. Ta stavek pa je v aoristu, kar pomeni, da je Bog svoj govor dokončal, ga v polnosti razodel in svoj govor v Sinu zao-kročil. Zato je Jezus dokončna Božja beseda. Nad njenim oznanilom ni drugih bogov, nobenega preroka, ne guruja. Bog ne bo več govoril na noben drug in drugačen način. Zato ni vmesno misliti, da je napočila nova doba duhovnega razvoja, »the new age«. Tudi pred prvim božičem je Bog govoril, ampak vse to je bila le predpriprava na zadnji govor. Bila je le blede slika. Bog se namreč objavlja skladno z razvojem našega dojemanja in razumevanja. Če je prej govoril skozi življenja Božjih mož in žena, ki

so bili smrtni in grešni, koliko bolj zdaj govori skozi življenje svojega Sina. V stari zavezi je Bog poudaril logiko postave in pravičnosti, zdaj pa princip milosti in vere. Kajti po Mojzesu je bila dana postava, po Jezusu Kristusu pa je prišla milost. Zato ni poti nazaj, kajti približalo se je Božje kraljestvo, *basileia tou Theou*. To je vesela novica. Kdo in kaj je Božje kraljestvo? Jezus Kristus. Bog je sklenil s človekom trajno zavezo v Sinu Jezusu, ki se je učlovečil, ne pa pogodbenega razmerja. Nedostopni je pristopil k nam. Oddaljeni je postal naš bližnji. Bog Oče je uporabil našo govorico, da bi nam postal razumljiv. Uporabil je celo jezik smrtnosti. Učlovečil se je, da bi mi lahko postali Božji. Rojeni Odrešenik je Božji avtoportret v Sinu Jezusu Kristusu. Je Božji poljub Zemljanom. Zato kdor vidi Jezusa, vidi Očeta. On je slika (podoba) nevidnega Boga (Kol 1,15). Tako nevidni Bog postane viden in razodet. Stalno prihaja v našo realnost z ljubeznijo. Stalno nas vabi in se nam podarja ter nas stalno sprejema. Prihaja z lučjo v našo temo. Prihaja z življenjem v našo deželo

smrti. Njegova luč prinaša toploto. Vse ostalo je podobno mesečevi svetlobi, ki je hladna, sončna svetloba pa daje tudi toplino.

Ali slišimo žvrgolenje in mило prepevanje simfonije Božje milosti, ki odmeva od prvega božiča? Kajti velikokrat in na veliko načinov je Bog nekoč govoril očetom po prerokih, v teh dneh poslednjega časa pa nam je spregovoril po Sinu.

Jezus je dokončni Božji govor svetu, ker je Božje srce polno božiča.

Marija Barborič
 evangelijska
 pastoralna delavka in
 voditeljica molitvene
 skupine v
 Evangelijski cerkvi
 v Novem mestu

Ko je ranjena ljubezen

Ste kdaj doživeli, da ste nekoga, ki ga imate resnično radi, hote ali nehote ranili, prizadeli in ste imeli pred očmi le njegovo bolečino? Morda pa je vas nekdo od teh, ki jih ljubite, hote ali nehote prizadel in ste od šoka samo strmeli in strmeli in ste le z nemim pogledom mogli ječati: »Prizadel si me, ranil si mojo ljubezen.«

Kadar ranimo osebo, ki nas resnično ljubi, taka oseba ne bo nikoli planila na nas z vso jezo, le njen nemi

pogled nam bo govoril: »Srce mi krvavi.« Prava ljubezen, če je še tako ranjena, nikoli ne sramoti nazaj. Ko pa je ranjen ponos, takrat pa gorje – bolje je, da se umaknemo, kakor hitro nas nesejo podplati.

Na to temo najdemo kar nekaj primerov, zapisanih v Svetem pismu. Prvi tak, ki si ga bomo pogledali, je zapisan kar v vseh štirih evangelijih; ko Peter v eni noči kar trikrat zataji Jezusa. To je bila najtemnejša noč za našega Gospoda, noč, ko je bil izdan in ko so ga zatajili – kar so mu storili ljudje iz kroga najbližjih. Jezus je to doživel od najtesnejših sodelavcev, ki so mu kar tri leta zvesto sledili, se ob

njegovih nogah učili, ko so skupaj jedli, se skupaj smejali in tudi jokali in se skupaj veselili. Tri leta, ko so gledali čudeže, kako Jezus le z besedo ozdravlja bolne, kako osvobaja in kako celo mrtve obuja. Bili so z njim, ko je na morju pomiril vihar, ko je množice nahranil le s tem, ko je blagoslovil malico nekega otroka. In še in še bi lahko naštevali. Zatajil ga ja tisti, ki je pred vsemi prisegal svojo ljubezen in zvestobo, kot lahko beremo: »Peter mu je odgovoril: 'Če se bodo vsi pohujšali nad teboj, se jaz ne bom nikdar pohujšal.'« »Ta mu je rekel: 'Gospod, s teboj sem pripravljen iti tudi v ječo in smrt.'« »Peter mu je rekel: 'Gospod, zakaj ne bi mogel zdaj iti za teboj? Življenje dam zate.' Jezus je odvrnil: 'Življenje daš zame? Resnično, resnično, povem ti: Petelin ne bo zapel, preden me trikrat ne zatajiš.'« (Mt 26,3; Lk 22,23; Jn 13,37-38)

Jezus, ki najbolj pozna naše srce, pozna tudi naše šibkosti, zato je dal svojim učencem že prej vedeti, kaj se bo zgodilo. Dal jim je vedeti, naj ne

pozabijo, da je on Bog, ki jih ljubi in pozna njihove šibkosti, pa naj se zgodi karkoli. In napočil je trenutek, ko je bil Jezus izdan, ko je izdajalec z množico, oboroženo z meči in s koli, prišel nadenj. Peter je v svoji gorečnosti hotel ubraniti svojega Gospoda in je z mečem udaril po nekem stražarju iz množice in mu odsekal uho. Peter se množice ni ustrašil, nasprotno, hotel je javno pokazati, kdo je on, da je pač tisti, ki lahko ubrani in zaščiti Jezusa. Kakšno razočaranje je moral doživeti, ko je videl, da so kljub njegovemu posredovanju odveli njega, ki ga je tako ljubil, in to kot kakega zločinca. Tej »povorki« je sledil, da bi videl, kaj se bo z Jezusom zgodilo. Ko je tako stal zunaj in čakal, kaj se bo zgodilo, so ga nekateri prepoznali. »Peter pa je sedel zunaj na dvorišču. Neka dekla je stopila k njemu in rekla: 'Tudi ti si bil z Jezusom Galilejcem.' On pa je vpričo vseh tajil: 'Ne vem, kaj praviš.' Ko je šel v vežo, ga je na pragu zagledala druga in rekla tistim, ki so bili tam: 'Ta je bil z Jezusom Nazarečanom.' Spet je tajil, in sicer s prisego: 'Ne poznam tega človeka!' (Mt

26,69-72) Dokler je imel Peter meč v svoji roki, se je počutil močnega in je hotel Jezusa braniti pred vso pobesnelo množico. Ko pa je bilo potrebno le priznati, da je on Jezusov učenec in sledilec, se je pa tako ustrašil, da je zatajil tistega, kateremu je prisegal, da – tudi če ga vsi zapustijo – on tega nikoli ne bo storil, saj je vendar zanj – za Jezusa – pripravljen celo umreti.

Ko je tretjič zanikal, da pozna Jezusa, se je oglasil petelin in Peter, šokiran sam nad sabo, sredi razjarjene množice zagleda Jezusa; in to, kar je videl, ga je zlomilo. »In Gospod se je obrnil in se ozrl na Petra in Peter se je spomnil Gospodove besede, kako mu je rekel: 'Preden bo danes petelin zapel, me boš trikrat zatajil.' In šel je ven in se bridko zjokal.« (Lk 22,61-62)

Ko je Peter zatajil Jezusa, je Jezus Petra samo pogledal, brez očitkov, vpitja in sramotenja, Jezusov pogled mu je povedal vse: »Peter, zatajil si mojo ljubezen. Ljubezen, s katero te tako ljubim, si ranil. Pa vendar, Peter,

odpuščam ti, ker te ljubim, ker vem, da je to trenutek tvoje šibkosti. Peter, doumi vendar veličino moje ljubezni, s katero te ljubim, in ne sramuj se te moje ljubezni.« Ta Jezusov pogled je Petru spregovoril več kot tisoč besed. Ljubezen in milost v Jezusovih očeh sta zlomili njegovo srce.

S tako zatajitvijo so se srečali še mnogi. Starozavezni Jožef, ko so ga lastni bratje tako zasovražili, da so ga celo prodali. Bratje, ki jih je tako ljubil, v objemu katerih je leta užival ob očetovi mizi. Bratje, ki so se skupaj veselili, skupaj jokali, skupaj zganjali norčije in se igrali. Naenkrat pa, ko je zopet ves vesel prihajal k njim na pašo, da bi jih videl, in ko je najmanj pričakoval, je doživel najtemnejšo noč v svojem življenju. Zamislimo si ta prizor: on prihaja ves vesel, da jih bo videl, oni pa kujejo zaroto, kako ga bodo ubili. Ni hujše bolečine, kot bolečina, ko gre brat proti bratu.

Poglejmo si še Joba. Njegovo življenje je bilo Bogu tako všeč, da se je Bog z Jobom hvalil celo pred angeli. Bog

se je z njim ponašal, medtem pa je Job dobil najhujšega sovražnika. Sam satan je z vso besnostjo planil nanj, tako da je Job v enem dnevu izgubil vse. Izgubil je vse imetje, otroke in na koncu še zdravje. Ostala mu je le žena, ki mu je v najtežjih trenutkih obrnila hrbet in ga nagovarjala, naj kljub vsej ljubezni in veselju, ki ju ima Boga do Joba, ta Boga prekolne in umre.

Job je bil moder človek, pravičen, zelo cenjen in od mnogih spoštovan. Skrbel je za vdove, sirote, mnogi so se v stiskah zatekali k njemu, mnogi so pri njem iskali zatočišče, tolažbo, nasvete... Ko pa se je sam znašel v najhujši agoniji, pa pravi: »Tisti, ki jih ljubim, se obračajo proti meni.« (Job 19,19b) Kaj to pomeni, ko človek v trenutku izgubi vse, otroke, imetje in zdravje, to lahko razume samo tisti, ki je kaj takšnega doživel tudi sam. To je agonija duše, ki jo je težko razumeti. Pa vendar obstaja bolečina, ki je še hujša od te, kajti iz Jobovih ust privre bolečina, ki je niti sam ni mogel razumeti. Ko je že tako in tako izgubil vse,

ko je doživljal svojo najtemnejšo noč in si je želel le besedo tolaže, sočutje, stisk roke, takrat je doživel še najhujši udarec, in to od tistih, ki jih je tako ljubil. Kot je sam rekel: »Tisti, ki jih ljubim, se obračajo proti meni.« Predstavljajmo si to bolečino. Samo nekaj dni nazaj so mu ljudje izkazovali ljubezen, spoštovanje, zdaj pa se ti isti ljudje s studom obračajo stran od njega. V vsem obupu in agoniji svoje duše, je končno svoj pogled usmeril v nebo, in vzkliknil besede, ki so do dandanes tisočem in tisočem dale upanje v najmračnejših dneh. To so besede, ki so mu privrele iz globine ranjenega in trpečega srca, za katere si je želel, da ne bi bile samo zapisane, ampak vklesane, da jih ne bi moglo nič izbri-
sati. »O, da bi kdo zapisal moje besede, o, da bi jih vrezal v ploščo! Da bi jih z železnim pisalom in s svincem za vselej vklesal v kamen! **Jaz vem, da je moj Odkupitelj živ.**« (Job 19,23-25) Job je želel, da bi te besede ostale večne. Spoznanje, da je Gospod Bog živ, mu je dalo novo upanje, moč in tolažbo. Vedel je, da človek lahko zataji, kajti danes nas čislajo,

jutri že zavržejo. Božja ljubezen pa je večna. Bil je prepričan, da tudi če ga vsi zapustijo, njegov Rešitelj živi in ga ne bo zapustil.

Si se tudi ti kdaj znašel v takšnem položaju kakor Peter, ko si ranil Božjo ljubezen, in to takrat, ko si bil prepričan, da kaj takšnega ne moreš storiti. Peter je pogledal na Jezusa, in ker je pogledal nanj, je videl pogled svojega

Rešitelja, pogled, ki ga ni nikoli več pozabil. Videl je pogled, ki ni očital in obsojal, ampak pogled poln milosti, ljubezni in odpuščanja. Zato apostol Pavel piše vernikom v Efezu, da moli za njih, da bi mogli doumeti veličino Kristusove ljubezni, ki presega spoznanje. (Ef 3,14-19)

Morda pa si se znašel v položaju, ko je ranjena tvoja ljubezen in doživljaš

najtemnejšo noč svojega življenja. Morda si v noči agonije, ko ne moreš razumeti, kako je bila lahko tvoja ljubezen v trenutku zavržena in poteptana. Kako je mogoče, da se tisti, ki si jih najbolj ljubil, obračajo stran od tebe, kot da si najhujši zločinec. Morda si v položaju, ko je tvoja molitev le še ječanje. Dvigni svoj pogled, poglej na križ, na križanega, ki te ljubi z večno ljubeznijo. Čeprav ga je naš greh

ranil in pribil na križ, je njegova ljubezen še vedno tako nežna, večna. On te razume, ve, kaj je bolečina ranjene ljubezni, in želi, da bi doumel veličino njegove ljubezni, s katero te ljubi. Tudi če se počutiš kot Job na dnu, zapuščen in zavržen od vseh, moli k Bogu, da bi mogel doumeti in tudi ti izreči te besede, ki jih je izrekel Job: **»Jaz vem, da je moj Odkupitelj živ.«**

Andrew Murray

Vedno milost

Besedilo je vzeto iz trinajstega poglavja knjige »Grow in Grace« (Rasti v veri) Andrewa Murrayja, ki je izšla leta 1876. Napisana je bila v nizozemščini, pozneje prevedena v nemščino, nedavno pa iz nemščine v angleščino.

»Bog pa vas more obilno obdariti z vsakršno milostjo, tako da boste v vsem vedno imeli vsega dovolj in boste imeli izobilje za vsako dobro delo.« (2 Kor 9,8)

Poglobimo se v svojih mislih še enkrat v to slavno milost, kajti do sedaj smo lahko le od daleč spoznavali »blaženost v izobilju milosti«. Pobljize torej poglejmo in skrbno preiščimo eno od čudovitih trditev te obljube, ki preučuje brezmejno izobilje milosti, da bi videli, kaj se zgodi z življenjem, ki ga prebudi in ga ohranja milost. Zato v navedenem Pavlovem besedilu poudarjam izraze »z vsakršno«, »v

vsem« in »vsega«; od teh treh izrazov pa smatram za najbolj čudovito izjavo navedek »vsega dovolj« oziroma »vedno dovolj« kot pravijo nekateri prevodi. Resnično je veličastno in prelepo verjeti, da nas vedno obdarja obilje vsakršne milosti.

Žal pa je morda za večino kristjanov prisvojitve te obljube največja ovira. Globoko so prepričani, da so v življenju vernika obdobja duhovnega napredka in posebnega služenja za Gospoda kot tudi obdobja preizkušenj in težav, a ravno takrat Bog na čudovit način dokazuje, da nas kljub vsemu v vsem obilno obdarja z vsakršno milostjo. Takrat se nam zdi nemogoče, da bi ta obilna pojavitev milosti trajala in obdarjala Božjega otroka. A obljubljeni nam je natanko to, saj želi vse-mogočni Bog obdariti vsakega, ki od njega to v veri pričakuje.

Razliko med običajnim krščanskim življenjem in življenjem, ki ga tukaj obljublja Bog, lahko primerjamo z razliko med parom, ki je še le zaročen, ter parom, ki je že poročen. Pred poroko

se obiskujeta, a vedno tudi razideta. Po poroki pa sta združena za célo življenje. Nevesta zapusti očetovo hišo. Nič več je ne naslavljajo z njenim imenom, ampak z imenom njene-ga moža. Zveza, po kateri je hrepene-la ljubezen, je zapečaten in za vedno pripadata drug drugemu. Tako je tudi pri spreobrnjenju duša po veri zavezana Gospodu Jezusu. Nato on obiskuje svojo ljubljeno. Pride čas, ko ona spozna, da se njegova milost izli-va nanjo. Dane pa so ji tudi obljube trajne skupnosti, obljube Kristusovega vstopa v srce in mogočnega delovan-ja Svetega Duha v notranjem človeku (Jn 4,16-23; Ef 3,16-17), skozi katerega postane duša močna in uko-reninjena v ljubezni. Brž ko duša dou-me, da je treba besedo »vedno« vzeti zares, spozna tudi, da je to povabilo za vstop v polno in trajno skupnost z njenim »nebeškim ženinom«. Takrat v veselem navdušenju poskoči srce in nenehno sprašuje: »Ali je to resnično možno? Je to podarjeno meni? Bom imela dovolj vere, da bom trdno drža-la in za vedno varovala ta nebeški zaklad, ta blagoslov obilne obdarjeno-

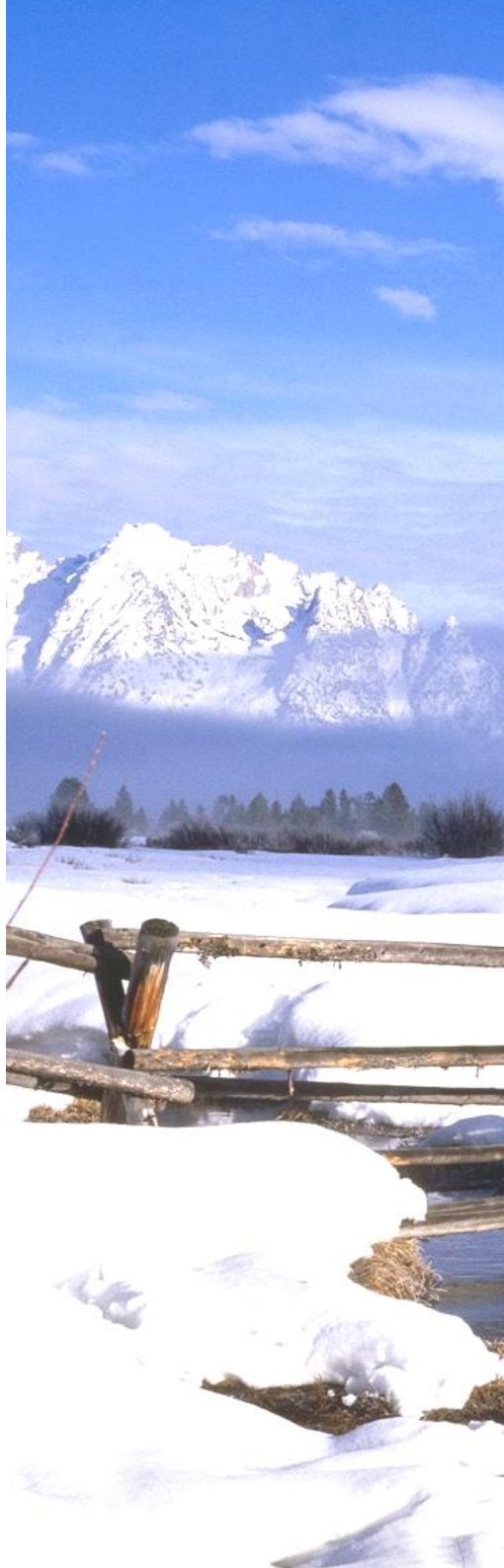
sti z vsakršno milostjo?« Boj v srcu postane ostrejši. V išočem srcu se pojavi vprašanje, če je duša voljna in če se je pripravljena popolnoma pre-dati Gospodu, tako da bo milost lahko vedno vihtela žezlo; in ali se je pripra-vljena odreči sebi, ne samo grehu in svojeglavosti, temveč tudi zaupanju vase in svoji moči ter tako dovoliti sebi kot delu šibkega stvarstva, da jo podpira in nosi Božja mogočna milost.

Utrnila se mi je še ena misel: Bog nas more vedno obilno obdariti z vsakršno milostjo, toda ali bo to tudi storil? Duša se to sprašuje samo, dokler ne spozna, kako sramotno je verjeti, da bi se naš Gospod Bog lahko poigra-val z nami, tako da bi nam vlival lažno upanje, kaj lahko vsemogočna moč naredi, vendar nas ne usliši. Potem duša z občutkom sramu spozna, da ko Božja Beseda naznani, da je »Bog vsemogočen«, je to trdno poročstvo za njegovo pomoč človeku, ki mu zaupa. Ko postane človeku to popolnoma jasno in ko pogumno odvrže vse dvo-me in si to prisvoji, napoči počitek. Od tedaj prebiva v duši Jezus, duša pa

ostane v njegovi ljubezni in obljuba je izpolnjena. »Tvoje sonce ne bo več zašlo, tvoja luna ne bo več pobrana, kajti GOSPOD bo tvoja večna luč, končani bodo dnevi tvojega žalovanja.« Z globokim občutkom nemoči in nestanovitnosti duša veselo živi v gotovosti, da bo varno skrita v naročju Vsemogočnega, ki izpolnjuje svoje obljube tistim, ki ga častijo v pričakovanju te izpolnitve. »Jaz, GOSPOD, jo varujem, vsak čas jo zalivam, da je kdo ne poškoduje, jo varujem noč in dan.« (Iz 27,3) »Sam Gospod miru pa naj vam dá mir, in sicer zmeraj in v vseh okoliščinah. Gospod naj bo z vami vsemi.« (2 Tes 3,16).

»Bog pa vas more obilno obdariti z vsakršno milostjo, tako da boste v vsem vedno imeli vsega dovolj in boste imeli izobilje za vsako dobro delo.« (2 Kor 9,8)

Prevod: Irena Jerman Polenšek

E. M. Bounds

Moč molitve

Neprestano ustvarjamo nove metode, načrte in organizacije za napredek Cerква. S trdim delom vzpodbujamo rast in uspešnost oznanjanja Evangelija, pozabljamo pa na človeka. Po Božjem načrtu pa je najbolj pomemben človek. Božja metoda so ljudje. **Cerkev išče boljše metode, Bog pa išče boljše ljudi.** »Bil pa je človek, ki ga je **poslal Bog**; ime mu je bilo Janez.« (Jn 1,6) V njem je bila vtisnjena zaveza, ki je najavila in pripravila pot Kristusu. Zakaj je Janez Krstnik uspel? Zato, ker ga je »poslal« Bog. Ni si sam dodelil Božjega poziva in se postavil v službo.

Ko Pavel govori o značaju ljudi, ki so razširili Evangelij po svetu, odkrije skrivnost njihovega uspeha. Slava in učinkovitost Evangelija je odvisna od ljudi, ki ga oznanjajo. Ko Bog objavi, »da Gospodove oči gledajo po vsej zemlji, da izkaže svojo močno pomoč

tem, katerih srce mu je popolnoma vdano« (2 Krn 16,9), objavi potrebo po ljudeh. Priznava, da je odvisen od ljudi, s pomočjo katerih lahko izvaja svojo oblast in delo na tem svetu. To življenjsko nujno resnico je današnji zmehanizirani svet pozabil. To je enako kot če bi odstranili sonce z neba! Nastala bi tema, zmeda in končno – smrt. Današnja Cerkev ne potrebuje boljše mehanizacije, novih organizacij in metod. Potrebuje ljudi, ki jih bo uporabil Sveti Duh – molitvene ljudi, ki so močni v molitvi. Sveti Duh ne deluje skozi metode, temveč skozi ljudi. Ne spušča se na stroje, temveč na ljudi. Ne mazili naših še tako pobožnih načrtov in idej, temveč ljudi – molilce. Nov značaj Kristusovih učencev bo edini pokristjanil svet in spremenil narode. Vernik mora biti »lata cev«, po kateri teče božansko olje. Cev mora biti odprta in brezhibna. Samo tako lahko olje polno, nemoteno in brez izgub teče.

Človek lahko naredi vernika, pridigarja, pastorja, evangelista..., toda Bog mora narediti najprej človeka. Sel je

več kot sporočilo. Pridigar je več kot pridiga. Vernik je več kot pobožnost. Molilec je več kot molitev. Tako kot materino mleko ni več kot materino življenje. Tako je vse, kar vernik reče, prežeto in obarvano s tem, kar vernik je. Zaklad je v lončenih posodah. Okus lončene posode pa lahko pokvari zaklad. Za pridigo, molitvijo, evangelizacijo... vedno stoji človek – človek v celoti. Naša vernost ne sme biti predstava, ki traja eno uro. Biti mora stil življenja. Dober vernik, molilec, pridigar, evangelist... nastaja dvajset in več let, zato ker nastaja človek toliko časa. Prava vernost je življenje! Raste skupaj s človekom. Je prepričljiva, ker je človek prepričljiv. Je sveta, ker je človek svet. Je polna Božjega maziljenja, ker je človek poln Božjega maziljenja. Zato ap. Pavel imenuje Evangelij »moj Evangelij«, ker ga ni prilagodil po tujem okusu, ampak je Evangelij živel v svojem srcu kot osebno prepričanje, ki je vrelo v njegovi duši. Pavlove molitve, pridige, vera, oznanjevanje, čudeži – kje je vse to? Pavel je bil več kot le Božji glas. Glas sčasoma zamre, be-

sedilo se pozabi, pridiga zbledi, molitev se izjalovi – toda vernik, Kristusov učenec, živi. Nič se ne more dvigniti nad človeka. Zato bodimo duhovno živi ljudje. Mrtvi verniki molijo mrtve molitve in lažni učenci razširjajo lažni evangelij.

Kristusovega Evangelija ne oznanjajo priljubljene reklame, čeprav so potrebne, vendar ne morejo nadomestiti Življenja. Evangelij se ne more sam razširjati. Razširjajo ga ljudje, ki so za to poklicani. Vernik mora Evangelij živeti. Izžarevati mora to izredno silo ljubezni, ki se prenaša na druge in pozablja nase. Samoodpovedovanje je pravo vernikovo bitje – srce, kri in kosti. Vernik mora hoditi med ljudmi, oblečen v ponižnost, krotkost in ljubeznivost. Nositi mora okove služabnika, vendar s kraljevsko držo in z otroško preprostostjo. Ljudje, ki oblikujejo generacijo za Boga, morajo biti srčni, junaški in neustrašni. Če so plašni, propadejo. Če so karieristi, nimajo Božje moči. Prvi kristjani so bili narejeni iz trdnega testa, pravi nebeški ljudje: bojeviti in sveti, čvrsti in

ponižni, resni in prilagodljivi. Garali so, se temu delu popolnoma posvetili in spremenili tedanji svet. Izoblikovali so se v molitveni kleti. Tam nastane Božji človek! Njegova moč je v skupnosti z Bogom. Najlepša in najčištejša sporočila dobi takrat, ko je sam z Bogom. Vernika, pridigarja, pasttorja, evangelista... naredi molitev. Današnji Jezusovi učenci malo molijo. Zaupajo ponosu učenosti, ki je v nasprotju s ponižnostjo molitvenega življenja, potrebno pa je oboje. Glede na hudičevo pretkanost, pa bi bilo

potrebno vsak dan več in več moliti.

R. Murray Mc Cheyne je zapisal: »Bodite pozorni na svojo pobožnost. Od tega je odvisna vsa vaša uporabnost, kajti pridigo poslušate uro ali dve, s svojim življenjem pa pridigate cel teden. Zato črpajte svoje besede, misli in duhovne moči od Boga na molitvi. Martin Luther je svoje najlepše tri ure na dan preživel v molitvi. Vernik se predvsem oblikuje v molitvi; tam dobi njegova duša dostojanstvenost, zato je molitev najbolj spoštovana in čaščena stvar.« Božji

Duh lahko edini s svojo močjo mazili vernika. Sveti Duh oživi človeka in Besedo. Sveti Duh prinaša sadove in darove Duha. Apostol Pavel pravi: »...naša zmožnost je od Boga, ki nas je tudi usposobil za služabnike nove zaveze: ne črke, ampak Duha; zakaj črka mori, Duh pa oživlja.« (2 Kor 3,5-6) Prava služba je od Boga dana, od Boga usposobljena in od Boga izvršena. Glede na hudičevo pretkanost, bi bilo naravnost smešno in sramotno, če ne bi uporabili Božje moči in se hudiču zoperstavili. Nič lažjega ni kot uničiti Božjo čredo, če ljudje ne molijo ali pa so na slabi paši. Lahko je zavzeti trdnjavo, če stražarji spijo ali pa če je voda zastrupljena. Morda se sliši rahlo nenaravno, vendar nemolitveno življenje prinaša grenke sadove. Kot lahko sonce, ki daje življenje, prinese tudi smrt. Lahko prinašamo Življenje, lahko pa tudi ubijamo. Ključ imamo mi; lahko zaklenemo ali pa odklenemo. Raje prinašamo življenje, ki je kot pomlad – vstajenje iz spanja. Prerastimo v vroče poletje, gorečnost za Boga, ki bo kot jesen obrodila rodovitne sadove. Tak

verniki je Božji človek, ki hodi z Bogom. Meso in posvetnost sta v njem z močjo Svetega Duha križana. Njegova služba je kot mogočna reka, ki nosi življenje. Vernikovo življenje, ki Duha ubija, je nerodovito. S svojim izvajanjem ne moremo ničesar storiti. Lahko smo dober ponaredek, nikakor pa ne Božji izvornik. Morda se zdi, da imamo življenje, vendar je lažno. Takšno življenje, ki ubija, je črka in ne Duh. Lahko je lepo oblikovana, vendar nima Duha, da bi jo oživil. To je zimsko seme, trdo kot zimska zemlja, ledeno kot zimski zrak. Ne bo se niti odtajalo niti vzkliklo. Takšne so tudi verniki, ki so brez Božjega Duha. Prisotni se ob njih dušijo, ker ne dobijo svežine, zato postajajo sčasoma mrtvi. Oznanjevanje po črki, brez božanskega maziljenja, je suho in nedozorelo. Lahko tečejo tudi solze. Toda solze so lahko le površinski izraz. Lahko so čustva in resnost, toda to so igralčeva čustva in odvetnikova resnost. Pridigarja in vernika lahko ganejo lastne duhovne domislice, imenitno podane, vendar so proizvod lastnega uma, zato so takšna sporo-

čila mrtva in brezplodna. Gorje Jezusovim učencem, ki so kot dober profesor, v resnici pa le posnemajo apostolski ogenj; njihovi možgani in živci lahko hlinijo delo Božjega Duha, končni učinek pa je mrtvilo in jalovost, ali pa so kot dober gledališki igralec, ki s svojo mikavnostjo odlično igrajo določene vloge. Vernik je lahko videti pravoveren, pošten, čist in resen. Vendar se njegov notranji človek v najbolj skritih kotičkih nikoli ni zlomil in predal Bogu. Njegov notranji človek ni dovolj odprt za prenos Božje moči in Božjih sporočil. V najsvetejšem delu notranjosti kraljuje njegov »jaz« in ne Bog. Zato je tak človek duhovno slabo prevoden. Božanski tok je oviran. Njegova notranjost nikoli ni doživela popolnega duhovnega zloma, popolne nemoči človeka. Ni se naučil klicati z neizrekljivimi vzdihljaji svoje nemoči, da bi ga izpolnila moč in ogenj z neba. Tako je tempelj, ki bi moral biti posvečen Bogu, oskrunjen. Življenje, ki daje duhovne sadove, veliko stane: umreti mora samemu sebi, posvetnosti in trdo mora delati s svojo lastno dušo. Samo človek, ki je

križan, daje življenje. Življenje, ki je križano, pa lahko pride samo iz križanega človeka.

Kajti mrtva pravovernost ne more moliti ali preučevati Besede. Vse je lepo in dobro naučeno; v vseh najmanjših podorbnostih slovnice, tekoče in neoporečno. Lahko je tako prekrasno oblikovano kot sta to znala Platon in Ciceron, vendar je takšno oznanjevanje še vedno mrtvo in hladno kot led, ki ubija. Mnogi Jezusovi učenci preučujejo vsako besedo tako uspešno kot odvetnik, ki brani svoj primer, okrašeno s poezijo in retoriko, poškopljeno s pobožnostjo in začinjeno s senzacijo in posladkano s prepričljivo reklamo – in vendar so to le deviško čiste in lepe cvetice, ki jih polagamo v krsto. Oznanjevanje Evangelija, ki ubija, je tudi oznanjevanje brez teološkega znanja. So ljudje, ki se nočejo učiti, ki nočejo prebrati nobene knjige, misleč, da so vodeni zgolj od Svetega Duha. V njih ni nobene svežine, poslušalce pa utrujajo z neokusnimi in nezanimivimi besedami, ki jih ponavljajo. Njihovo učenje je stvar njihove lastne interpretacije in je zato

pogubno. Njihove besede ne dišijo po študiju Biblije. So nosilci smrti in v rokah nosijo črno zastavo. Govorijo po črki, zato njihove besede ne prodrejo v notranjost. Na zunaj so pravi in dovolj pobožni, vendar ko to lupino odpremo in pridemo do jedra, ugotovimo njihovo stanje. Čestokrat govorijo komično Božjo Besedo, vendar Bog ne govori skozi njih. In če je naše oznanjevanje Evangelija takšno, ne more biti sadonosno. Napaka tiči v nas. Nismo se dali oblikovati Bogu. Nikoli nismo bili v Božjih rokah kot glina v rokah lončarja. To dokazuje, da nikoli nismo stali pred »visokim in vzvišenim prestolom.« (Iz 6,1) Nikoli nismo slišali pesmi serafinov in nismo občutili izliva Božje svetosti. Plamen z Božjega oltarja se nas ni dotaknil in razvnel naših src. Človek, ki ni doživel Božjih globočin, jih ne more niti posredovati drugim. Takšno življenje, čeprav polno ceremonij, je življenje brez Božje privlačnosti, brez sladke in svete božanske skupnosti. Lahko je lepo okrašeno, ni pa dobro zgrajeno. Lahko daje občutek ugodja, vendar ne posvečuje. In kot takšno zadržuje

življenje in postane mesto mrtvih – pokopališče in ne za boj pripravljena vojska. Slavljenje in molitev sta zadušena, oboževanje je mrtvo in zdolgočaseno. Življenje končuje v grehu, ne pa v svetosti. Vernik, ki ne moli, ustvarja smrt in ne življenja. Pa tudi če moli, celo na ves glas, lahko moli brez srca. Brez maziljenja Duha, ker nima sadu ljubezni. So kot mrzla slana, ki zamori vse blagoslove, ko odprejo svoja usta. Za seboj puščajo le sled glasne pobožnosti – smrt. Njihove molitve so vpijoče, a prazne in brez moči. Kajti če ne dišimo po tajni molitveni kleti, smo nosilci smrti in v rokah nosimo črno zastavo.

Postojmo! Razmislimo! Kje smo? Kaj delamo? Ali nosimo življenje ali smrt? Ali znamo moliti Bogu, velikemu Bogu, Stvarniku vseh svetov, sodniku vseh ljudi? Prava molitev je najmočnejša sila na zemlji – odpira neizčrpne Božje zaklade za potrebe in ubožstvo ljudi.

Prevod: Irena Jerman Polenšek

Dr. Daniel Brkič

450 - letnica

Trubarjeve

Cerkovne

ordninge

Lani je bila najdena v bavarskem mestu Memmingen Trubarjeva Cerkovna ordninga, s čimer je njena obeležitev 450 - letnice (1564 - 2014) še toliko pomembnejša. Gre za epikalno odkritje dragocenega slovenskega kulturnega spomenika, ki je 21. stoletje dočakal le v dveh znanih izvodih. Evidentirani so le trije izvodi očeta slovenskega knjižnega jezika; prvi v knjižnici v Dresdnu, a je med drugo svetovno vojno propadel, drugi v Vatikanu, odkrit leta 1971, tretji pa v mestnem arhivu v Memmingenu v Nemčiji, kjer ga je leta 2013 po naključju odkril Ulrich D. Oppitz, v celoti nepoškodovanega.

Trubar je začel pisati Cerkovno

ordningo leta 1562, nato je poslal rokopis v Urach, da bi ga natisnili. Ko so iz ordninge izvzeli nekaj delov besedila, pa je izšla v Tübingenu leta 1564. Natisnjena je bila v 300 ali 400 izvodih pri tiskarju Ulrichu Mohartu in poslana na Kranjsko, a je bil že isto leto izdan ukaz za njeno zaplembo in uničenje. Faksimilirana izdaja Cerkovne ordninge je izšla leta 1973 v Münchnu.

Gre za eno od Trubarjevih kulturno najpomembnejših del, za cerkveni red, in kot tak prvi slovenski pravni spomenik, ki podaja Trubarjevo vizijo pravne, organizacijske in duhovne ureditve slovenske Cerkve, namenjen elitnim bralcem. S tem je Trubar dokazal, da zna poskrbeti za preproste in za izobražene ljudi. Prav tako gre za teološki biser, kjer Trubar kot brezkompromisni velikan vere zapiše, da kdor veruje, naj vero ohranja, kdor pa ne veruje ali pa veruje narobe, pa naj si vero pridobi. Ker je Trubar s tem drznim dejanjem posegel v pravice oblasti nadvojvode Notranje Avstrije, Karla II., je ta 15. decembra 1564

izdal ukaz, da je treba Cerkovno ordningo obsoditi in jo v celoti odstraniti, Trubarja pa izgnati iz domače dežele; že drugič, a tokrat dokončno.

Zakaj je Cerkovna ordnina tako pomembna? S tem, ko je Primož Trubar v cerkvenem redu določil »slovenščino kot uradni jezik vseh cerkvenih obredov, verskega nauka in opravil«, je uresničil svojo zamisel o Cerkvi slovenskega jezika, ki naj bi bila samostojna slovenska Cerkev na Kranjskem in širše. Takoj, ko so ga kranjski deželni stanovi prosili, naj iz

Nemčije pride v Ljubljano za superintendenta, je spoznal odločilni trenutek za pisanje Cerkovne ordnina. Delo bi si olajšal, če bi prevedel württemberški nemški cerkveni red Johanna Brenza iz leta 1553, a je raje upošteval kontekst mentalitete našega naroda. Ker se je Trubar v pismu pohvalil, da v slovenski protestantski Cerkvi ni prepričan glede obhajanja Gospodove večerje, se je tūbinškim teologom porodil sum, da Trubar razume pri Gospodovi večerji sprejemanje Kristusa na duhoven način po veri, kot je učil švicarski

reformator Ulrich Zwinglij, ki ni priznal Kristusove navzočnosti v evharistiji, zato so tisk ustavili in črtali štiri nagovore pred obhajilom. Tako je Cerkovna ordnina izšla okrnjena. Pomembno pa je, da je ostal del, v katerem Trubar piše, da so šole potrebne, ker se v njih učenci izobrazijo, da lahko pravilno razumejo in poučujejo ter pridigajo Sveto pismo. Zato je zahteval, da se v mestih in farah ustanovijo latinske, nemške in slovenske šole,

ne glede na spol in socialno okolje.

Drago Šega pravi, da Cerkovna ordnina nima samo knjižnega in verskega pomena, saj gre za Trubarjevo politično dejanje, ki znotraj absolutne oblasti tujega kneza in v nasprotju z načelom augsburškega miru vzpostavlja samostojno slovensko Cerkev z vso njeno notranjo ureditvijo. S tem je Trubar kot prvi slovenski Evropejec in evropski Slovenec že stoletja pred

našo ne tako davno osamosvojitvijo videl svojo deželo kot enakopravno in svobodno.

Cerkovno ordningo smo si lahko od 4. septembra do 4. oktobra 2014 ogledali v razstavnih dvorani NUK-a v Ljubljani, kjer je bila ustrezno zavarovana. Zapis v najdenem izvodu nam pove, da je bila omenjena Cerkovna ordnina nekoč v lasti Bernarda Steinerja, ki je bil pridigar v Ljubljani in je leta 1569

nasledil Primoža Trubarja kot superintendent slovenske protestantske Cerkve. Ker lastništvo zbirke ni v pristojnosti nemške države, ampak privatne fundacije družine Seyfried, žal za enkrat ne morejo ustreči slovenski vladi po nakupu tega slovenskega nacionalnega bisera. Upamo, da bo čim prej vsaj en ohranjeni izvod prepovedane knjige našel svoj pravi dom pod našim očakom Triglavom, na sončni strani Alp.

»LITTLE SELF-DENIALS, LITTLE HONESTIES, LITTLE PASSING WORDS OF SYMPATHY, LITTLE NAMELESS ACTS OF KINDNESS, LITTLE SILENT VICTORIES OVER FAVORITE TEMPTATIONS; THESE ARE THE SILENT THREADS OF GOLD WHICH, WHEN WOVEN TOGETHER, GLEAM OUT SO BRIGHTLY IN THE PATTERN OF LIFE THAT GOD APPROVES.«

(FREDERICK W. FARRAR)

»MAJHNA ODREKANJA SEBI, MAJHNE GESTE POŠTENOSTI, DROBNA IZKAZOVANJA SOČUTJA, MAJHNA BREZIMNA DELA PRIJAZNOSTI, MAJHNE TIHE ZMAGE NAD SKUŠNJAVAMI - TO SO ZLATE NITI, KI IZŽAREVAJO Z VELIKO MOČJO V VZORCU ŽIVLJENJA, KI GA BOG ODOBRAVA.«

(PREVEDLA: MATEJA KOČJAN)

.....

»SKRIVNOST SPREMEMBE JE V TEM,
DA SE NE BOJUJEŠ S STARIM,
PAČ PA VSO SVOJO ENERGIJO
USMERJAŠ V GRADNJO NOVEGA.«

(SOKRAT)

VODE POČITKA

REVIJA ZA EVANGELIJSKO DUHOVNOST

Izdajatelj:

Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Trdinova ulica 27, p.p. 47,
8001 Novo mesto

Matična številka: 5811309000

Elektronski naslov: evc@siol.net

Ureja uredniški odbor.

Urednik: Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Jezikovni pregled, oblikovanje in grafična priprava:
Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto

Portretne fotografije: Damjan Kozjan

Digitalni tisk:

Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:

Revija Vode počitka

Evangeljska cerkev "Dobrega pastirja" Novo mesto
Trdinova ulica 27, p.p. 47,
8001 Novo mesto

Kontakt (dr. Daniel Brkič):

telefon: 07/334-13-41

gsm: 041/373-505

elektronski naslov:

evc@siol.net

Informativna vrednost revije Vode počitka je 2€.

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z darovi. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave, tiskanja, distribucije, promocije in ostalih potreb lahko prispevate tudi na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0009 2053 359, prejemnik Evangeljska cerkev Novo mesto, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto, namen – dar za Vode počitka.

ISSN (tiskana izdaja):

1855-2854

ISSN (spletna izdaja):

1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani Evangeljske cerkve »Dobrega pastirja« Novo mesto:

www.evangeljska-cerkev-nm.si

Svetopisemska besedila so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

